

LĂZĂRIȘTII

INTERVIU:

„Celor mai exigenți evaluăm pe
care îi are un profesor în întreaga
cariera...”
prof. Ghiurcuța Livia (pag. 5)

CREAȚIE:

„Și atunci ne-au condamnat
pe toți la moarte” de Ana
Iordache (pag. 8)

Poezii (pag. 7)

RECENZIE:

Cine ești TU? de
Diana Cozman (pag. 3)
„Deșertul tătarilor” de Marian
Bora (pag. 4)

LĂZĂRIȘTII

CUPRINS

RECENZII

12 Angry Men
de Dragoș CĂVĂȘDAN (pag. 3)

Mi se spune capicin
de Marian BORA (pag. 4)

INTERVIURI

Nenea Joska
BAC
de Diana CREȚIU și Georgiana TĂNASE
(pag. 5-7)

CREAȚIE

Poezii (pag. 8)

Proză
Dulce Dor
de Teodora VILCIUC (pag. 8)

Sfântul Pilor...
de Andi IEDERAN (pag. 9)

Eu și celălalt din mine
de Georgiana TĂNASE (pag. 9)

Eseu

Despre frontieră
de Natanael Tontea (pag. 10)

LECȚIA DESPRE...

Mircea Cărtărescu
de Elena DUMITRAȘ (pag. 11)

Sportul - divertisment sau pasiune
de Mark NICHITA (pag. 12)

ULPIA TRAIANA SARMISEGETUSA
de Andi IEDERAN (pag. 13)

Dar ce folos am eu
de Vasile JUNCU (pag. 13)

Din seria olimpici și olimpici
de Laura Octavia Lup (pag. 14-15)

Doi frați, un singur liceu, gânduri diferite
de Andrei și Vlad ȘUTEU (pag. 15-16)

DIVERSE

Experiențe Inedite (pag. 17)
Psihotest (pag. 20)

REDAȚIA:

Ioan Vasile MICU (director)
Rodica JUNCU (director adj.)
Elvira GROZA (prof. coordonator)
Elena DUMITRAȘ (prof. corector)
Marius BONDAR (redactor șef)
Vladko LASAK (tehnoredactor)
Ferenc GOCZ (tehnoredactor)
Diana CREȚIU (interviewator)
Georgiana TĂNASE (interviewator)
Marian BORA (redactor)
Dragoș CĂVĂȘDAN (redactor)
Mark NICHITA (redactor)
Vanesa ANDOR (grafică)
Vlad PETRESCU (fotograf)

EXONERARE:

Membrii redacției nu împărtășesc (neapărat)

COLABORATORII:

Laura Lup (prof.)
Vasile Juncu (prof.)
Andi Iederan (cls. a VIII-a)
Natanael Tontea (cls. a IX-a A)
Andrei Șuteu (cls. a V-a)
Vlad Șuteu (cls. a XII-a A)
teodora Vilciuc (cls. a XII-a B)
Adela Lazăr (cls. a XI-a A)
Alex Hodișan (cls. a XI-a A)
Larisa Herlaș (cls. a XI-a C)
Roxana Balint (cls. a XI-a C)
Rareș Macaru (cls. a XI-a A)
Bianca Ganea (cls. a IX-a B)
Ervin Kovasc (cls. a IX-a D)

POȘTA REDACȚIEI:

lazaristii_redactie@yahoo.com

ISSN: 2065-9253

editorial

Nou vs. Vechi. Două dileme, două soluții. Despre ce e vorba? Să-ncepem în ordine cronologică...

Noul: Poate că știți, poate că nu, echipa din redacția revistei Lăzăriștii s-a schimbat complet. Ce înseamnă asta pentru tine? **Un proiect nou!** Pe lângă unele aspecte foarte bune lăsate moștenire de clasa XII-a D (elevi pe care-i omagiem pentru munca lor!), încercăm să aducem îmbunătățiri astfel încât revista să fie pe placul tuturor lăzăriștilor. Începem divertismentul cu o nouă rubrică la secțiunea **Diverse: Experiențe Inedite** unde vă invităm să ne împărtășiți experiențele inedite, interesante din viața voastră de elevi și profesori.

Continuăm cu o lansare seducătoare: vă invităm pe pagina oficială de Facebook a „Lăzăriștii”-lor

www.facebook.com/redactie.lazaristii pentru discuții, sugestii și plângeri. Vă invităm călduros la o discuție oricând doriți: întotdeauna un redactor îți va răspunde!

Vechi: Dragi colegi, știm cu toții cât de greu pare să scrii un articol pentru revistă. E o scuză veche de când lumea... așa că, în editorialul de față, ne propunem o soluție inedită...

Ce este creativitatea? De unde și cum vin ideile? Dar, mai ales practic, de ce unii par a fi niște izvoare vii de inedit pe când alții sunt blocați în lipsa de inventivitate?

Desigur, în cele două - trei minute cât îți ia să citești rândurile acestea, nu propun o revelație exhaustivă, ci doar o mână de sugestii-soluții pentru dilema „Da' bă eu nu știu să scriu la revistă?”.

În numărul anterior al revistei am discutat (în editorial) calitatea esențială pe care fiecare articol sau „scriitură de calitate” trebuie să o posede: personalitatea. Acum îmi propun să depășim această fază, să mergem mai departe și-ți sugerez un plan simplu în trei pași concreți pentru depășirea dilemei sus-menționate.

Primul pas: selectarea unei tematici. Ai nevoie de un fundal contextual ca suport pentru ideea pe care urmează să o dezvolti. Ideea poate apărea artificial (printr-o gândire focusată) sau natural (când țâșnește dintr-o dată în minte o idee genială! N-ai pățit niciodată asta?). Care e cea mai simplă? Depinde de...

Pasul secund: puțină documentație. Ce înseamnă asta și, mai ales, ce legătură are cu primul pas? Vorbim aici de câte cunoștințe ai despre subiectul/tema pe care vrei să o dezvolti.

Creierul uman funcționează prin imitație. Primul lucru pe care îl face e să imite ceea ce există deja până se deprinde și el. Apoi, după ce a acumulat cunoștința necesară pentru a se putea deprinde, el are capacitatea de a interveni creativ asupra materialului și de a-l modifica în sensuri noi. În cuvinte simple și pe exemple, tu nu trebuie să re-inventezi roata: tot ce ai nevoie deocamdată există deja. Sarcina ta e să aduni informațiile care te interesează (de pildă, citești o carte despre subiectul tău). Să te documentezi (e bun și Google, însă se pare că uneori are efecte negative asupra noastră făcându-ne mai proști sau, mă rog, cel puțin așa afirmă un studiu recent făcut de... americani). Atât. Creierul tău face munca grea, iar tu nici nu îți dai seama. În timp ce tu te relaxezi, el muncește pentru tine. Aici e secretul celor pe care-i considerăm înzestrați, creativi – ei au o bază de date solidă și creierul lor operează asupra acelor informații, le procesează, le combină, creează legături noi și inedite oferind lumii perspective noi, idei noi, lucruri noi. Bunăoară, cel care a inventat locomotiva nu a luat toată mecanica de la zero, ci a pus cap-la-cap tot ce-au descoperit predecesorii săi.

Tocmai aici cei care citesc constant, care se documentează constant au un avantaj considerabil asupra celor care nu (prea) citesc, înțelegi? Ei deja dețin baza de date, pe când tu trebuie să îți-o procuri în primul rând. E ca și un computer: prima dată descarci o poză de pe Internet și, doar apoi, poți s-o editezi. Corect? Prima dată imiți, iar apoi crezi. Și, pentru că ne plac avantajele la dublu, un grup de cercetători au descoperit că o lectură te ajută să te relaxezi mult mai bine decât o plimbare prin natură sau o ceașcă de ceai.

Pasul trei: scrierea propriu-zisă a articolului. Floare la ureche!, mai ales dacă ai îndeplinit pasul doi. Tot ce trebuie să faci este să scrii. Eventual poți să treci pe-o foaie ideile/fazele principale ale textului tău și, apoi, să le dezvolti în stilul tău original (da, îl ai, te asigur!). Ca o confesiune de final, eu, de pildă, scriu în rafale. Adică încep să scriu și mă opresc... când mă opresc. Apoi retușez puțin și... tadam! Un articol numai bun pentru Revista Lăzăriștii.

Da, încă se practică scrisul. Deci, nu prea poți îneca peștele în apa în felul acesta: cu scuza că nu scrie nimeni altcineva. Eu, precum toți cei care-au scris, sunt de părere că merită să scrii pentru revistă... asta dacă plimbatul prin școală pentru respectarea regulilor nu e singurul tău scop în viață... dar nu că asta ar fi ceva rău...

Marius LeBondar

cinefilie

12 Angry Men

Puneți-vă în situația unui băiat acuzat pe nedrept de crimă. Acum puneți-vă în locul unui jurat care încearcă să dovedească nevinovăția băiatului în fața a altor 11 jurați porniți și fixați pe un singur lucru: acela de a-l trimite pe băiat la moarte.

Twelve angry men datează din 1957 și e regizat de Sidney Lumet, un regizor care are cinci nominalizări la Oscar, alte cinci la Globul de Aur, patru nominalizări BAFTA, patru la Cannes dar și trei premii la Berlin, unul la Veneția și altul la Globul de Aur. Lumet a mai stat și în spatele altor filme precum The Network, Dog Day Afternoon, Murderer on the Orient Express și altele.

Totul începe cu chemarea a doisprezece bărbați pentru a dezbate o crimă de gradul unu. Acuzatul este un tânăr hispanic de optsprezece ani despre care se crede că și-a ucis tatăl cu un cuțit și a cărui viață depinde de decizia, obligatoriu unanimă, a celor doisprezece jurați. Inițial totul pare banal, ușor, floare la ureche, câțiva jurați discutând despre vreme, alții despre baseball, doar unul fiind îngândurat și abătut. Ședința începe chiar cu un vot pentru a vedea cine de care parte a baricadei se situează. La acest prim vot doar unsprezece mâini se află ridicate pentru a-l trimite pe băiat pe scaunul electric, deci nu destule pentru sentința finală. Mâna juratului #8 (jucat de Henry Fonda) rămâne jos, disipând buna dispoziție, dar și calmul celorlalți.

Prin urmare ceea ce părea un caz simplu, fără pete, a cărui sentință părea clară, se transformă într-o dezbatere între doisprezece oameni cu personalități, valori, opinii, principii diferite, dezbatere din care nu lipsesc certurile, părerile fără argumente, raționalizarea dusă dincolo de limite, implicațiile emoționale – prin urmare dispariția celui mai important element și anume obiectivitatea. Când juratul #8 (cel care nu este de acord cu condamnarea băiatului) încep să vorbească, nu aduce argumente tari care să-i susțină decizia, ci folosește replici vagi, neconvingătoare precum “dacă...”, “e posibil ca...”, “ar fi putut fi” ș.a.m.d, dar în scurt timp creează niște legături surprinzătoare și intră și mai tare în detalii pentru a scoate la iveală amănunte ce încet, încet pot schimba decizia celorlalți jurați. Dar va putea oare să-i aducă într-un final pe toți cei unsprezece de partea lui, salvând viața băiatului?

Tot filmul se bazează pe relația dintre personaje, pe felul lor de a fi, pe discuția încinsă dintre ele, dar și pe legătura dintre evenimente, iar finalul nu zice nici mai multe nici mai puține decât verdictul în cazul puștiului. Nu contează cine, cum și de ce a comis crima, ci contează doar dacă juratul #8 are sau nu are dreptate. În film nu apar actori cunoscuți pentru noi și zilele noastre; Henry Fonda, Lee J. Cobb, Jack Warden sunt doar trei nume ce fac parte din distribuția filmului, dar acesta este unul din puținele filme în care toți, dar ABSOLUT TOȚI actorii fac un joc actoricesc genial, ce nu te lasă nici să clipești și care te ține cu sufletul la gură la orice replică dată, la orice argument neașteptat adus.

12 Angry Men are nota 8.9 pe IMDB și într-un top al celor mai bune 250 de filme (realizat tot de aceștia) ocupă locul 6!!! Filmul are patru nominalizări la Oscar, patru la Globul de Aur, dar și două premii la Berlin și un premiu BAFTA și a fost realizat cu un low budget. Chiar dacă e vechi, cu actori nu foarte cunoscuți, cu o acțiune ce se desfășoară între patru pereți, merită văzut deoarece nu doar că ne arată cum să privim o dezbatere de orice fel, dar ne prezintă și ce se întâmplă când emoțiile devin incontrollabile, iar judecata devine bruiată. Iar actorii, credeți-mă, sunt geniali (sunt de nota 10)!

with LEE J. COBB • ED BEGLEY and E. G. MARSHALL • JACK WARDEN
Directed by SIDNEY LUMET • Produced by HENRY FONDA and REGINALD ROSE • Associate Producer GEORGE BUSTIN
A GRON NINA Production • Released by UNITED ARTISTS

Dragoș CĂVĂȘDAN,
Clasa a XI-a C

carte

Mi se spune capucin

„Pe mine existența nu mă interesează decât în manifestările ei stupide.”

„Beregata delirează după brici” – iată o propoziție care își găsește locul într-o carte care își îndreaptă atenția asupra cititorilor cu simțul umorului și pot să profite de apariția unei opere care aduce ceva nou și unic în literatură.

Daniil Harms este un scriitor avangardist rus, care a trăit în perioada cuprinsă între anii 1905-1942 fiind martor la înlăturarea țarului și la lovitura de stat bolșevică. A scris opere precum „Un spectacol ratat”, „Spre altă flacăra”. Prin „Mi se spune capucin”, Harms „împărtășește” un nou mod de a privi existența umană și înfățișările ei, impune o nouă literatură și anume, „literatura absurdului”. Prin povestirile, scenetele și schițele de un absurd dus la cote maxime, cartea ne prezintă nonsensul vieții, automatizarea gândirii și golirea gesturilor de semnificații. Însă cartea trebuie citită din perspectiva unui om cu un sistem propriu de a gândi și judeca lucrurile.

Primele rânduri ale cărții cuprind un adevăr incontestabil: „Trăia odată un om. În general, oamenii nu-și pot alege epoca pe care o vor trăi. Așa s-a întâmplat și cu omul despre care vom vorbi.” De asemenea, nici titlurile nu se lasă mai prejos: „Vitele nu trebuie să rădă”, „Cum am zăpăcit un anturaj”.

Pentru a vă introduce puțin în atmosfera cărții vă voi relata capitolul „Linșajul”: Petrov se urcă pe cal și ținu un discurs mulțimii despre ce s-ar putea întâmpla dacă pe locul unde se află grădina publică se va construi un zgârie-nori american.

Mulțimea după ce auzi părea să fie de acord. Petrov își notează ceva în carnetul de însemnări. Un om de statură mijlocie iese din mulțime și-l întrebă pe Petrov ce și-a notat în carnet. Petrov nu-i răspunde la întrebare. Omul de statură mijlocie insistă și începe cearta. Mulțimea se alătură omului de statură mijlocie, iar Petrov pentru a-și salva viața dă pintoni calului și dispare. Povestea se termină în felul următor: „Mulțimea se agită și, neavând altă victimă, îl înșfacă pe omul de statură mijlocie și-i rupe capul. Capul rupt se rostogolește pe caldarâm și se oprește într-o gură de canal. Satisfăcându-și patimile, mulțimea se împrăștie.”

Harms este un scriitor elegant și ironic care ne destăinuie stupidenia tipică a alcătuirii omului pe un ton care iradiază de un cinism inocent: „Babele care n-au în minte decât gânduri chibzuite ar trebui prinse cu arcanul.” În poveștile sale, deseori, se folosește de numele unor poeți, prozatori și dramaturgi cu care era bun prieten (Berzimenski, Zaboloțki, Lipavski): „L-am întâlnit pe Evgheni Lvovici Schwarz, care, ca întotdeauna era îmbrăcat prost, dar cu oarece pretenții.”

Modalitatea absurdă de a ne trăi viața având ca exemple niște prototipuri umane și clișee cotidiene pe care le considerăm o modalitate de a ieși din impas prin expresiile „așa e normal”, „și ceilalți procedează astfel” sunt profund vizibile în creația lui Daniil Harms, o operă unică și accesibilă doar anumitor tipologii de cititori.

Dacă vă considerați o persoană cu un simț al umorului dezvoltat și sunteți capabil(ă) să deosebiți o glumă inteligentă de o glumă tipică de taximetrist respectiv autobază, atunci vă sugerez să faceți rost de „Mi se spune capucin” pentru a vă cultiva în continuare simțul umorului.

Asta, la drept vorbind, e tot.

Marian BORA
Clasa a XI-a C

luate

Interviu: Nenea Joska

1. D-le Joska, știm cu toții că dvs. sunteți omul care ne scoate din situație speciale, așa-zisul „omul cu scara”. Dar, concret, cu ce vă ocupați în școală și de când?

Eu sunt mai mult cu tâmplăria, cu electrica... și cu toate, de fapt. Din 2002, de 10 ani. Singur de 3 ani, până atunci am avut coleg. O fost reducerea și pe colegul a dat afară. Acum, când trebuie să duc ceva, trebuie să chem copiii.

2. Știm, de asemenea, că stă în natura noastră de elevi să fim problematici. Care e cea mai mare sau cea mai originală pagubă făcută de noi?

Se rupe o grămadă de scaune, dar nu din lemn, din fier! Sudat, greu de sudat, că-i din tablă și arde sudura, și tot când îi sudat, deja cum arată? Mulți sunt care crezi că rupe intenționat, că se vede la cum e ruptă forțat. La săli de clasă nu pot să zic altceva, mai mult la internat... Acolo, furtunile de duș - că și alea se trag de ele, că în rest nu se strică ele așa, dintr-o dată. Schimb în fiecare lună vreo 2-3.

3. Ați fost suficient de mult timp prin preajmă ca să vă formați o părere despre elevi în general. Considerați că există diferențe între numeroasele generații care au venit și au plecat de aici?

Care cum îl duce capul și cum e educat de acasă... Că mulți nu sunt educați bine de acasă. Vin și strigă nu-știu-ce, și la mine este care strigă „Joska, Joska!”. Dar eu n-am bai cu așa ceva, în vremurile astea nu se mai prea spune „dumneavoastră”. Aici, la școală, de bine, de rău, au mai fost rezultate la BAC, dar în alte școli ați văzut cum și ce știu copiii. Și copiii învață, dar care nu învață, rămâne mai jos, nu?

4. Am avut parte de o multitudine de dascăli. De dumnealor ce ne puteți spune?

Eu nu sunt printre ei ca să știu, și cum vorbesc alții, nu poți să iei după alții. Copiii mei aici au fost la școală amândoi: și băiatul, și fata. Și învățau bine și au fost profesori buni aici. Și acum sunt buni, dar a fost domnul Drăgan, dacă îl știți, la matematică. A fost renumit în școală în orice caz. Domnul Drăgan a fost sever și așa ar trebui să fie mulți, să nu se lase după copii. Dar depinde și de profesori, și de părinți mult, că dacă lipsește cei șapte ani de acasă, ăla de unde recuperați?

5. Să lăsăm critica la o parte și să încheiem interviul cu puțină nostalgie. Ce a rămas până acum constant, ce e „tipic lăzăristic”?

Nu am lucrat la alte școli, nu pot compara. Am fost tâmplar la fabrică 27 ani, aici de 10 ani. Cea mai mare schimbare a fost că a plecat colegul, iar acum, când chem copii să ajute, ei spun că nu vin că nu sunt obligați. Și așa e că nu-s obligați, asta-i adevărat, că dacă se lovește și murdărește haine... Așa-i greu, nu zic să fie nu știu cât, dar totuși la o școală două persoane care „du-te, vino, zugrăvește, adă mobila” trebuie, că dacă eu prind o mobilă, trebuie să răspund, când cade din mâna mea am făcut o pagubă, ar trebui reparat, iar ce este reparat, nu mai e nou.

Când am venit aicea, parcă era oamenii mai altfel, mai prietenoși, mai eram și noi așa, mai uniți. Iar când era Ziua Școlii, mergeam și noi la cantină și primeam un pic de ceva acolo, fiindcă se zicea că trebuie tot personalul să fie împreună. Vorbea o profesoară, acum a plecat de aici, care a zis că mai bine așa, între personalul și cadrul didactic să fie mai multă căldură, nu așa răcit cum acum. Și că trebuia făcut să fie bine la toată lumea.

E strict aici, și așa trebuie să fie, că dacă nu respectăm, atunci... Să nu te uiți urât la unul cu-n salariu dinăla mic: și dacă așa-i salariul, trebuie să facem să fie bine, să nu luptăm pentru bani, lucrăm de omenie. E o școală bună. Copiii mei au venit aici după medie și învățau bine, iar soția e româncă și vroia să-i dea la școală cu românește. Eu nu puteam să stau cu ei că lucrăm, și am zis „tu le duci”. Și cum umblat, au învățat bine și au zis că vin aici. Amândoi erau cu matematică-informatică. Băiatul a terminat arhitectură și fiica mea, mai repede, sociologie, iar acum are și doi copilași.

Interviuri realizate de:
Diana CREȚIU și Georgiana TĂNASE

Interviu BAC:

1. Ce părere aveți despre măsurile anticopiere și, implicit, despre promovabilitatea la BAC din ultimii doi ani?

Lup Laura: „În sfârșit cei care învață sunt răzbunați!” m-am gândit eu mefistofelic, atunci când, în vara anului 2011, am văzut cu stupoare camere de filmat în sălile de examen. Așadar, sunt încântată de aceste măsuri, doar că, din păcate, nu sunt bine aplicate (cum s-a văzut, camera cuprinde doar anumite părți ale sălii, unele unghiuri rămânând nefilmate). Despre promovabilitate... realitatea e crudă. E un semnal de alarmă pentru noi, ca popor. Dacă în anii viitori nu se schimbă nimic, realitatea ne va durea pe toți.

Vânturache Luminița: Măsurile anticopiere ar trebui să fie mai drastice, deoarece, altfel, au de pierdut elevii buni. Promovabilitatea din ultimii ani e cea reală. Au pierdut elevii dezinteresați, nu cei buni.

Popa Liana: Să încep prin a spune că atunci când eram eu la școală copiatul era de neconceput? Nimeni nu copia la examene, nu exista „cultura” copiatului. Nu pot înțelege ce s-a întâmplat între timp, de ce s-a ajuns aici și de ce sunt tinerii de azi nerăbdători să-și riște viitorul pentru ceva atât de periculos. Totuși, instalarea camerelor video mi se pare o măsură extremă și insultătoare. Pe cine supraveghem? Pe elevi sau pe profesori? Există alte metode de a descuraja fraudă. Dacă vrem ca elevii noștri să aibă rezultate mai bune la BAC trebuie să-i obișnuim să aibă multă încredere în ei, să aerisim programa școlară, să-i învățăm să învețe și să fie conștienți că tot efortul pe care-l depun este pentru binele lor și nu a celor din jur – familie sau prieteni. M-au uimit și pe mine rezultatele din ultimii doi ani. Am crezut că rezultatele primului an cu supraveghere video va fi ca un duș rece pentru elevi. Se pare că m-am înșelat. Parcă ducem un război între dorința noastră de a-i învăța și voința lor de a refuza să învețe. Păcat.

Drăgan Olga: Măsurile anticopiere sunt exagerate. Promovabilitatea începe să arate adevăratul nivel al gradului de pregătire al elevilor.

Dumitraș Elena: Promovabilitatea actuală cred că exprimă mai bine decât vechile cifre (care erau foarte aproape de 100%) realitățile învățământului românesc. Din păcate la noi se învață bine doar de frică, de aceea aceste metode primitive de supraveghere există. Dacă am avea oameni, nu ne-ar trebui mașini de supravegheat.

Sunt de acord cu sistemul actual de supraveghere, pentru că, deocamdată, e singurul care poate garanta relativa corectitudine a examenelor de la noi.

2. Ce ne puteți spune despre evoluția interesului elevului pentru BAC în decursul celor patru ani de liceu?

Groza Elvira: Elevului i-ar fi evoluat poate interesul, dar de la începutul liceului numai de BAC aude. Pur și simplu se confundă scopul (educarea) cu mijlocul (examenul).

Lup Laura: Permiteți-mi o schemă, vă rog:

- În clasa a IX-a, elevul se vaietă: „Ooof! Mai este până la BAC, mai lăsați-ne cu lectura și cu eseurile!”;
- În clasa a X-a, elevul întreabă speriat: „Astea TOATE intră la BAC?!”;
- În clasa a XI-a, cu un interes timid: „Care din astea (opere, autori, etc.) intră la BAC?”;
- În clasa a XII-a, cu o oarecare îngrijorare: „Când am putea începe pregătirea pentru BAC?”.

Pop Victoria: Interesul elevilor pentru BAC a crescut, elevii prezintă mai mult interes, învață, se pregătesc mai mult.

Drăgan Olga: Interesul este unul scăzut, abia în clasa a XII-a încep să se agite în vederea promovării BAC-ului.

Dumitraș Elena: Cred că e o falsă problemă. Mă întristează transformarea examenelor într-un scop al educației.

3. Prin ce se deosebește atitudinea noastră față de cea a elevilor „de mai demult”?

Popa Liana: Noi știam că vom da un examen foarte greu pentru a intra la facultate și alte zeci de examene grele pentru a o termina. Dar ca să ajungem acolo aveam de trecut un Bacalaureat care era solicitant și stresant, dar merita efortul. Azi, când admiterea la facultate este un basm de spus nepoților, și când, pentru unii dintre voi (iar aceștia nu sunt Lăzăriștii), cel mai teribil efort este acela de a se da jos din pat pentru a merge la școală, educația va fi mereu pe locul doi sau trei sau patru sau... Noi aveam un scop, ne plăcea să citim, să aflăm lucruri noi, să mergem la teatru și la cinema. Se pare că acum tehnica a luat-o înaintea rațiunii.

Ardelean Liliana: Aveți poate o doză mai mare de mercantilism și sunteți mai puțin interesați de cultură în sensul „clasic”, „de mai demult” al cuvântului. Dar sunteți „creația” noastră, copilul-elev răzvrătit care nu se înclină cu ușurință. Mi-aș dori să aveți o mai mare considerație față de muncă în general.

Groza Elvira: Atitudinea elevilor actuali (față de școală, față de BAC) e aceeași: o parte, mică, își doresc să înțeleagă ce e cu ei, dar cei mai mulți oscilează între teama prefăcută și simularea disprețului. Dar atitudinea elevilor ca oameni se contaminează cu virtualul tot mai intens.

Drăgan Olga: Prin multe. Prin lipsa de seriozitate, prin superficialitate, lipsa ambiției.

Dumitraș Elena: Nu cred să existe diferențe esențiale între elevii din trecut și cei din prezent. Toți copiii ar prefera, lăsați de capul lor, să nu citească, să nu învețe formule la matematică, să nu rezolve probleme la chimie, etc.. Diferența esențială în realitate o face familia și profesorul de la clasă. În școlile unde se impune mult, se învață mult și viceversa. Dar dacă e să numesc câteva atitudini care ne caracterizează pe toți (nu doar pe elevii de acum) ele ar fi: indolența, comoditatea, preferința pentru ceea ce e ușor, față de ceea ce e bine.

4. Ați avut parte de progrese miraculoase?

Ghiurcuța Livia: Da. Chiar anul acesta, când elevii unei clase cotate a fi mai slabă au avut medii mai mari la examen, decât clasa cotate a fi mai bună (la o anumită materie...).

Dragoș Daniela: La matematică, așa ceva NU există. „Achizițiile” se fac în timp, prin pași mici și nu în salturi.

Popa Liana: Progrese miraculoase? Nu. Poate doar spectaculoase. Îmi aduc aminte de un elev căruia nu-i prea plăcea limba engleză (și, judecând după notele cu care a început, nu-i plăcea nici profa prea mult), dar care avea un potențial uriaș. Am terminat amândoi liceul cu bine, a avut note foarte mari la BAC și, după câțiva ani, când ne-am întâlnit întâmplător pe stradă, mi-a mulțumit pentru că l-am „obligat” să învețe engleza. Avusese o bursă în Anglia și urma să se întoarcă la un loc de muncă foarte bine plătit. Acel „mulțumesc, doamna profesoară” a fost cel mai emoționant și poate, da, miraculos lucru care mi s-a întâmplat. Am mai auzit aceste cuvinte de-a lungul anilor, dar atunci au avut un impact puternic.

Dumitraș Elena: Depinde ce se înțelege prin progres. Am avut elevi care într-un an au avut media 9, iar în următorul, la un alt profesor, media 4. Am văzut și reversul. Am avut și elevi cu o evoluție a motivației pentru învățare spectaculoasă. Dar evoluții spectaculoase n-am avut.

5. Dacă ar fi să întocmim un mic ghid pentru succesul la BAC, cu ce sfaturi ați contribui?

Lup Laura: Nu cu multe. Prea multe sfaturi inhibă. Deci, dragi elevi de clasa a XII-a, chiar dacă nu ați acordat pregătirii voastre o atenție deosebită până acum, nu e nimic pierdut. Faceți-vă un program de recuperare și recapitulare de care să vă țineți serios; gândiți pozitiv și nu vă lăsați intimidati de materia pe care ar trebui să o știți pentru BAC. De asemenea, IMPORTANT: Nu lăsați totul pe ultima sută de metri. Încet și sigur spre reușită. Mult spor și mult succes vă doresc!

Groza Elvira: Bacul este, repet, doar un examen.

Un examen se pregătește cu conștiință personală și îndrumare tot bazată pe conștiință, nu prin amenințări sau rețete-miracol.

Ardelean Liliana: 1. Învață în mod constant. 2. Învață eficient, nu pierde timpul. 3. Învață să-ți placă să înveți.

Popa Liana: - Nu spuneți „NU ȘTIU”. Întotdeauna știți ceva, doar că în acel moment nu vă amintiți!

- Dacă aveți dubii, întrebați-vă profesorii. Ei sunt aici pentru voi, chiar dacă uneori vi se pare că sunt inabordabili. Încercați. Poate așa veți afla că și noi suntem oameni...

- Aveți încredere în voi înșivă. Where's a will, there's a way.

Ghiurcuța Livia: 1. Fiecare elev învață pentru el și nu pentru profesori sau părinți. 2. Nu este o rușine să ai un eșec în viață. Rușine este atunci când încerci prin diferite modalități să impui ceva unor persoane (dascăl) să te treacă fără să înveți. 3. Este mai ușor să înveți, decât să apelezi la „pile”, „cunoștințe” pentru a fi trecut pentru „neștiința ta de carte”.

Drăgan Olga: Perseverență, să învețe câte puțin în fiecare zi pentru a nu se aglomera la final de clasa a XII-a.

Dumitraș Elena: Nu vă bazați pe „ghidurile de succes”! Pentru română: citiți cărțile; învățați fiecare lecție la vremea ei; exersați cele două tipuri de eseuri, faceți-vă teme. Rugați-vă să fiți sănătoși!

6. În cazul în care ați participat până acum la reuniuni de clase după n ani, cât de corecte au fost anticipările dvs. din trecut în raport cu realitatea de care v-ați lovit la întâlnirile respective?

Dragoș Daniela: Înainte de '89 se puteau face pronosticuri de felul următor: nota mare la BAC duce la „luarea” examenului de admitere la o facultate „bună”, ceea ce rezultă într-un viitor sigur și confortabil. Din nefericire, realitatea de acum nu mai permite asemenea predicții - „scala” de valori s-a inversat în multe cazuri.

Ghiurcuța Livia: Anticipări - hai să fim serioși! Cei care nu au învățat în anii de școală o duc mai bine decât cei care au învățat și și-au văzut de treaba lor (în foarte multe cazuri). „Pilele” și „relațiile” sunt realitatea. Doare, dar este adevărat. Ierarhia care ar trebui să fie a valorilor este una a nonvalorilor în cea mai mare parte.

Groza Elvira: Nu merg la reuniunile respective, sunt formale. Și, mai ales, nu fac anticipări privind viața elevilor, poate mici previziuni asupra elevilor apropiați, dar aceștia mi-au întrecut întotdeauna așteptările. Iar pentru bucuria de a-i fi întâlnit le mulțumesc în fiecare clipă. Mai sper în asemenea revelații...

Drăgan Olga: În mare parte am anticipat corect traiectoria.

Dumitraș Elena: Sincer, subiectul nu mă preocupă. Nu cred că succesul școlar garantează realizarea ulterioară a cuiva. Mai mult, sunt sigură că succesul social nu e echivalent cu valoarea unei persoane. Mă bucur însă de ori de câte ori un fost coleg/elev îmi depășește așteptările.

poezie

proză

Debut de octombrie

Dulce dor...

Joacă.
 fiecare atom al depărtării.
 Te ascunz
 Te găsesc în gust de tei.
 Și- n gust de tei te pierd.
 O dată cu fiecare respirație,
 Te absorb tot mai adânc
 Până când, plămânii mei
 Se atrofiază în extaz.
 Ești acolo.
 Chiar dacă,
 Umbra mea te caută
 Analizând și printre ramuri de salcâmi,
 Te joci cu vântul,
 iar uneori,
 Îmi arunci flori în păr.
 Doar timpul
 Ne urmărește jocul infinitului.
 Te găsesc în gust de tei,
 Și- n gust de tei te pierd...

Teodora VILCIUC,
 clasa a XII-a B

A fost...

Afară plouă.
 Sufletul meu e gol și trist.
 Speranțele încetează
 să-mi mai umple mintea,
 cu fel și fel de aberații.
 Tu ai plecat și m-ai lăsat,
 singură în lumea largă,
 cu un singur gând
 și cu a mea viață, legată
 de un fir de ață.
 Suspinul mă cuprinde,
 cu o briză rece ca de gheață,
 iar eu, simt cum încet, încet
 mă pierd în uitare...

Bianca GANEA,
 clasa a IX-a B

Pe scurt... mi-e dor de mare. Mi-e dor, pentru că știu că doar nostalgia te duce cu gândul la libertate. Sau poate nu e libertate, poate e nisipul cel care te îngrădește, sau pescărușii care-ți fură mâncarea, sau sunetul unui tren care vrea să te ducă acasă, sau poate tocmai a adus suflete virgine, care nu au gustat încă sarea de pe vapoarele ancorate în marginea pustietății.

Și valurile... nu e singura dată când vreau să le aud glasul spărgându- mi timpanele... și de fiecare dată mă înec în ele. Dar nu e un sentiment de suicid, doar pentru ca mă îmbrac în negru, nu înseamnă că aud chemările abstracte ale morții. Îmi înec speranțele, visele, chemările, gândurile. Pentru că doar acolo le voi regăsi intacte atunci când mintea mea va rătăcii neștiutoare pe drumuri bătătorite cu iluzii. Poate vor fi acoperite de corali și algele le vor îmbrăca și îngropa tot mai adânc, dar în apus ultimele raze se vor reflecta în ele. Iar eu voi ști: niciodată nu îmi uit sentimentele.

Mi-e dor de mare... Mi-e dor de zâmbetele vibrând ale unei chitare ce zumzăie, în timp ce luna aruncă priviri palide în spuma mării. Și de briza ce te lovește în timp ce înoți cu gândul departe: iubire, poate foame sau doar liniște. Gândurile se zbat furioase și apoi dispar. Și atunci te simți ușor și poți zbura. Și crezi orice, pentru că nu îți mai pasă, plutești o dată cu particulele unei mângâieri. Și te atinge, mângâierea te alină. La fel și marea.

Doar acolo scoicile își păstrează autenticitatea. Chiar dacă trebuie să te trezești o dată cu soarele, ca să le auzi chemarea. Nici când somnul nu e mai dulce ca atunci când știe că pornești într-o cursă cu vânzătorii ambulanți de pe malul mării.

Oh, mi-e dor... mi-e dor pentru că nisipul nu poate să îmi zgârie călcâiul decât în amintire. Dulce durere, dulce dor...

Teodora VILCIUC,
 clasa a XII-a B

Sfântul Pilor și camaradul său Duoden

A fost odată ca niciodată, într-un regat numit Piloră un război crunt. Totul a pornit de la inundațiile cumplite de Coca-Cola care au cuprins așezările. Acest potop a adus viruși mutanți care au atacat Piloră. Camaradul Duoden era extrem de îngrijorat, căutând aliați în lupta cea dură. S-a hotărât să convoace războinicii pilorezi în Sala Simfoniei Sifonului, loc sacru. Aici au cerut ajutor Sfântului Pilor, ca să-i apere și să-i întărească în lupta cu virușii.

Camaradul Duoden a primit confirmarea invocării lui Pilor: viziunea realizării bombei cu Triferment și Carbichol. Pentru prima dată în istoria Piloriei, aceste bombe au fost aruncate asupra invadatorilor, ucigându-i. Astfel s-a instalat pacea, iar inundația de Coca-Cola a scăzut. Sfântul Pilor și-a îndeplinit menirea...

Andi IEDERAN
Clasa a IX-a C

Eu și celălalt din mine

Obişnuiam să mă cunosc... Obişnuiam să cred că ştiu totul despre mine... se pare că m-am înşelat profund... Ceva anume s-a schimbat. Dar oare ce? Încep să simt din ce în ce mai des că o parte din mine o ia razna... Motivul? Se simte tot mai mult atât de departe de ceilalți... atât de departe de inima lor, atât de diferită de mentalitatea lor... E sătulă de mediocru.

Odată intrată în adolescență, pe această scară atât de şubredă a vieții, pe care atunci când urci trebuie să fii foarte atent să nu cazi, gândirea mea a evoluat, cel puțin așa simt eu... Însă, am observat cu stupeoare că nu mai sunt de acord cu tot ce se întâmplă sau cu tot ce se spune. Am început să cred că părerea mea contează cu adevărat și mă aflu într-un continuu proces de impunere a opiniei mele altor persoane, fapt ce nu mă prea încântă... Adică, la urma urmei, omul este o ființă liberă, capabilă să-și formeze propriile păreri. De aici, apare o serie de conflicte între mine, persoana cu care comunic și chiar Celălalt din mine (sufletul)... simt că nu mai suntem pe aceeași lungime de undă... În mine se dă o veșnică bătălie între rațiune și suflet... Până acum, rațiunea prima și astfel nu aveam niciun dubiu cu privire la ceea ce trebuie să spun sau calea pe care trebuie s-o apuc...

De multe ori, stau și analizez această viață... stau și încerc să mă înțeleg pe mine. Am constatat că nu mai e chiar atât de simplu să-mi deschid sufletul și să ajung la Celălalt din mine... De ce? Pentru că în ultima perioadă, Viața mi-a cam tăiat aripile... Mi-a arătat că nu e chiar așa cum cred eu că e... M-a dezamăgit, mi-a arătat crunta realitate, mi-a deschis ochii și m-a învățat să-mi dozez încrederea în oameni...

M-a mai învățat că, atunci când dai peste un hop, nu trebuie să te închizi în carapace și să pleci capul, ci să-ți deschizi aripile și să zbori. Numai că, până te desprinzi de la sol, trebuie să-ți iei un avânt remarcabil, la care nu ajungi cu ușurință. În urma încercărilor istovitoare de a „atinge” zborul, sufletul s-a depărtat de mine... E atacat, iar eu nu-mi dau seama... E rănit, iar eu nu-l bandajez... Nu realizez unde e greșeala... Nu știu când să mă opresc... O parte din mine ar renunța la monotonia de toate zilele, dar Celălalt din mine ar lupta să fie mai presus de ea... Oțez și nu știu cauza, lăcrimez și simt că ceva cu adevărat înfricoșător mă străpunge, dar nu-mi dau seama cu exactitate ce e... Încerc să-mi „vizitez” Celălalt eu, să pot să înțeleg ce se petrece cu ființa mea, însă, poate din dorința prea mare de a mă cunoaște, se formează un fel de zid între minte și suflet. Câteodată am senzația că aceste două componente de bază ale creației nu se potrivesc de nicio culoare, sunt atât de opuse...

E greu, dar pot trăi cu asta... Am învățat, de curând, că pentru o viață cât mai liniștită, trebuie să închid ochii și să mă prefac că nimic nu mai contează... Cum am mai zis, e greu, dar trebuie să rezistăm și să trăim clipa... Cum spunea un prieten bun: „Timpul le rezolvă pe toate!”

Georgiana TĂNASE
Clasa a IX-a B

eseu

Despre frontieră

La o simplă căutare în DEX găsim o mulțime de definiții pentru cuvântul frontieră: de la “linie naturală sau convențională care desparte teritoriul unui stat de teritoriul altor state” la alte definiții mai complexe. Pentru fiecare stat frontiera este extrem de importantă, acordându-i-se astfel o atenție cu atât mai mare. Importanța frontierei era deosebit de exagerată în perioada comunistă, pentru o simplă tentativă de trecere ilegală a frontierei se putea risca chiar viața.

În acest sens, aș dori să vă împărtășesc o experiență proprie. Chiar în această vară am avut ocazia de a observa eu însumi vigilența cu care este păzită frontiera.

În locul unde opriseam mașina, era o tablă pe care scria “Fâșie de protecție a graniței de stat”. Cu toate că nu ar fi trebuit să o facem, am trecut de panou cu gândul să ne “bălăcim” puțin în apă (era foarte cald). Însă nici nu am apucat să intrăm în apă că în spatele nostru au răsunat niște voci puternice: “Veniți aici!”. Au urmat întrebări: cine sunteți, ce faceți aici, apoi percheziția mașinii. De asemenea am fost nevoiți să renunțăm la bălăceala pe care am fi dorit-o. Deci am înțeles că nu trebuie să mai încerc să mă apropiu fără rost de frontieră.

Dar, așa cum există frontierele între state, există frontiere și între noi, care de asemenea sunt precedate de “fâșii de protecție”. Atunci când acestea ne sunt încălcate, fiecare dintre noi reacționăm într-un anumit fel. Unii nu au nicio reacție, alții reacționează violent. În mod cert, nimeni nu este de acord să-i fie încălcată “frontiera”, deoarece prin intermediul ei ne deosebim unii de alții. Încălcarea ei presupune violarea intimității personale a individului, lucru care poate avea urmări nedorite pentru personalitatea fiecăruia.

Însă “frontiera” poate fi privită și dintr-o perspectivă cu totul diferită față de cea dintâi. De exemplu, un străin aflat pe frontiera dintre două state poate evalua într-un mod obiectiv cele două state. Într-o ipostază oarecum asemănătoare am fost și eu. Asistam la o oră deosebit de interesantă (nu la clasa mea, ci la o altă clasă), la care însă mă aflam pe “frontiera” profesor - elev, deoarece nu eram nici profesor, nici elev (nu dădeam note, nici nu primeam), astfel încât doamna profesoară mi-a spus că, nefăcând parte din niciunul din cele două grupuri, eram așezat la limita dintre ele, deci puteam evalua în mod obiectiv acea oră. Elevilor li se părea interesantă, doamnei profesoare la fel, iar eu eram de acord cu ei.

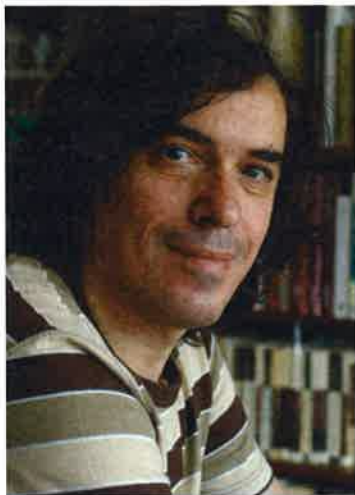
Așadar, în legătură cu frontieră, am ajuns la două concluzii pe care doresc să vi le împărtășesc. Prima este aceea că nu e bine să încălcați frontiera în mod “clandestin”, iar a doua este faptul că doar cineva neutru (străin), aflându-se pe o frontieră oarecare, poate vedea situația reală.

Natanael TONTEA
Clasa a IX-a A

lecția despre

Mircea Cărtărescu

*Trecutul este totul, viitorul este nimic. Nu există alt
sens al timpului.*

(Orbitor. Aripa stângă)

Scriitorul român, Mircea Cărtărescu, nominalizat de curând la premiul Nobel pentru literatură (pe care l-a pierdut în favoarea scriitorului chinez Mo Yan) este unul dintre cei mai neobișnuiți, disputați și rafinați scriitori ai epocii noastre, numite pe drept sau pe nedrept postmodernă.

Nu știu alții cum sunt, dar mie scrierile lui îmi provoacă o fascinație vecină cu perplexitatea datorată, cred, în parte, împletirii neverosimile de concret, grotesc, oniric, mitic, limbajului mânuit cu o dexteritate uluitoare, imaginației halucinatorii și fineții analizei de sine.

De la poezia de tinerețe (din volumele Dragostea, Aer cu diamante, Levantul), trecând prin nuvelele din volumul Vis (rebotezate Nostalgia), apoi prin romanele Travesti, Orbitor (Aripa stângă, Corpul și Aripa dreaptă) și până la simpla (sau complicata?) adulata sau disprețuita De ce iubim femeile? toate cărțile autorului izbesc prin biografism (mai mult sau mai puțin inventat), concretețe, metatext și intertext (jocul cu sintagme, idei, clișee din operele altor autori), aplecarea spre știință, dezvăluirea unui bestiar sufletesc sau cultural ce traversează epocile istorice și literare. Și mai ales, sub toate, peste toate și în toate incredibila cultură ce se ghicește sau se relevă de-a dreptul la fiecare întorsătură de frază, la fiecare neologism sau atribut mai neobișnuit (uneori atât de neobișnuit încât ai impresia că autorul (re-)inventează limba română).

Dar ceea ce m-a uimit și continuă să mă uimească în scrierile lui este gigantescul imaginilor și fantastica viziune asupra realului. După Eminescu, Cărtărescu este, cred, primul la noi, care are simțul enormului, al grandiosului cosmic (infernal sau celest) care înspăimântă și fascinează ființa. Vă amintiți poate fantastica alcătuire din Arhitectul, în care un inginer obscur, pasionat de claxonul mașinii sale ajunge monstrosul inventator al unei muzici ce aduce beatitudinea absolută, dar care distruge și recrează galaxiile prin arta sa. Sau de scena bătăliei oaselor descărnate ale strămoșilor cu urmașii lor, bulgarii bogumili deveniți opiomani, la care iau parte toate puterile infernului și cerurilor, în imagini de un concret care te izbesc prin realism și abjectiune (din Orbitor, Aripa stângă). Realism halucinatoriu găsim și în scena înmormântării bătrânului Cătană din același roman, în imensul cavou roz, subpământean, prin care Maria, viitoarea mamă a eroului, tânără croitoreasă, cutreieră înspăimântată sălile de proporții neomenești de sub imensa cupolă cu statui-gigant și din care iese în aceeași noapte spre a potoli țipetele de peste câțiva ani ale copilului ei, nenăscut încă. Sau și mai fantastica scenă a devorării fluturului de zece metri de sub apele înghețate ale Dunării de către bulgarii inocenți și flămânzi.

Nu mi-am propus o monografie a scriitorului, nici măcar enumerarea temelor ce străbat opera sa, unitară și contradictorie totodată, ci doar să stânesc cuvenitul interes ce ar trebui măcar să urmeze vestea nominalizării sale la Nobel, pentru al doilea an consecutiv.

Contestat sau adulat, taxat fără discernământ pentru aparenta lipsă de moralitate a scriiturii sau laudat pentru incontestabilele merite ale prozei sale, Cărtărescu este un autor mereu premiat în străinătate, mereu subestimat (sau chiar necunoscut) la noi. Rămâne să-i decerneze suedezii premiul Nobel pentru a înțelege și noi, cititorii cei mai avizați ai operei sale (incredibil de greu de tradus), că genialitatea nu ține cont de starea de minorat a culturii noastre, de orgoliile noastre provinciale și că marii creatori de limbă și artă nu sunt mumiile sau nume de străzi, ci oameni vii despre care bârfim cu îngustime, dar le refuzăm meritul de a fi ceva mai mari decât le îngăduie patul procustian al ignoranței noastre, ea însăși limitată și molipsitoare.

Prof. Elena DUMITRAȘ

Sportul – divertisment sau pasiune?

Pentru unii dintre noi sportul este o activitate de delectare, de mișcare, de a scăpa de rutina zilnică. Pentru alții, este un stil de viață, o modalitate de divertisment, dar și un lucru prin care se definesc, practicând sportul de performanță.

Sportul există încă de la începuturile omenirii, primii atleți apărând încă din Grecia Antică. Tot acolo au apărut pentru prima dată Jocurile Olimpice, grecii reușind să facă din sport o competiție între cei mai buni atleți ai lumii.

În zilele noastre, sportul s-a dezvoltat și diversificat enorm. Auzim deseori de fotbal, handbal, baschet, înot, lupte marțiale mixte, atletism etc. Auzim, de asemenea, și de sportivi precum David Beckham (fotbal), Alberto Contador (ciclism), Michael Phelps (înot) și de mulți alții. Sportivi de performanță, care au început încă de mici să facă sacrificii pentru a deveni cei mai buni în sportul pe care îl practică. Sute de ore de antrenamente într-un an, dar aici nu vorbim doar de un an, ci de zece, douăzeci chiar treizeci de ani. Totuși, de ce e nevoie chiar de atâta muncă în adevăratul sens al cuvântului? Ei bine, pentru a te face remarcat în orice sport este nevoie în primul rând de un program bine stabilit, care deseori ne privează de anumite activități. Desigur, nu numai munca ne conturează calea spre a fi un model în sportul pe care l-am ales, ci și talentul care reprezintă acea scîlipire a unui sportiv, ceea ce îl deosebește de ceilalți.

Pe fiecare atlet în parte, sportul pe care îl practică îl definește. Succes sau eșec, victorie sau înfrângere, critici sau aprecieri din partea antrenorilor sau a presei. Toți sportivii au de-a face cu aceste lucruri. Sportul îți dezvoltă capacitatea de a gândi și de a lua decizii rapide, atu-uri de care poți profita și în viața de zi cu zi.

Și pentru că de multe ori am auzit că oamenii îi critică pe fotbaliști (pentru diverse motive: că sunt cu nasul pe sus, că sunt bogați și că nu fac nimic altceva decât să lovească o minge), mi-am propus să devin avocatul apărării și să destram prejudecățile pe care oamenii, care nu au habar despre ce se întâmplă în fotbal, le au.

În primul rând, un fotbalist este un sportiv ca oricare altul. Fotbalul fiind sportul rege, este cel mai practicat și cel mai vizionat de pe Pământ. Păcat că mass-media promovează doar părțile negative din fotbal. Prea puțin se știe despre sacrificiile făcute de către un fotbalist. Câte ore își petrece la antrenamente zi de zi, pentru a fi cel mai bun, pentru a se desăvârși. De colectivul extraordinar, de antrenorii care te motivează și te ajută oricând ai nevoie. Fotbalul e un sport de echipă, echipa este un angrenaj, iar fiecare fotbalist trebuie să contribuie pentru buna funcționare a acesteia.

Auzim de multe ori spunându-se că fotbaliștii sunt necivilizați și inculți. Nu e adevărat, deoarece și ei sunt oameni și nu trebuie etichetați pe baza unui clișeu care din nefericire este preluat tot mai mult de societate. Dacă sportivii ar fi așa cum se vehiculează atunci ei nu ar avea ce să caute pe terenul de fotbal deoarece un fotbalist are nevoie mai presus de toate de o gândire logică și rapidă. E minunat să practici fotbalul ca pasiune, să joci din plăcere și să te implici. Un sportiv are un program bine stabilit, concentrându-se mai mult pe fotbal deoarece din momentul în care te-ai hotărât că asta vrei să faci, fotbalul devine o parte din tine și tu la rândul tău, o parte din fotbal. Această disciplină sportivă te va supune la momente dificile în care vei reacționa ca o persoană învinsă, dar atunci trebuie să îți dai seama că trebuie să te ridici, să mergi mai departe pentru că nu este timp de pierdut.

Eu, ca sportiv de performanță, văd fotbalul ca pe un stil de viață, o parte din ceea ce sunt acum, care sper să se „contopească” foarte bine cu calitățile mele fizice și psihice și să îmi deschidă drumul către tot ceea ce înseamnă fotbalul mare, profesionist adică... artă.

Mark NICHITA
Clasa a XI-a C

ULPIA TRAIANA SARMISEGETUSA

Ajunsesem acolo în seara de vară ploioasă și dormisem cu ai mei într-o cămăruță învecinată cu niște cotețe de iepuri și asaltată de pisici. Seara nu văzusem mare lucru, dar a doua zi dis-de-dimineață am pornit în explorarea locului. Mi-au plăcut gardurile joase de piatră, acoperite de mușchi, ulițele înguste, bisericuța albă. Am ieșit prin spatele grădinii proprietarului și am ajuns la situl arheologic.

Da, totul era roman: colonadele, porțile, încăperile, rămășițele templului închinat zeului Marte, un fel de amfiteatru, inscripțiile... M-am întristat văzând ierburile care năpădiseră peste tot și oamenii cărora nu le păsa de nimic... M-am gândit la soarta învingătorilor învinși de Timpul timpurilor... Mama îmi povestise despre Sarmisegetusa Regia, locul sacru din munți, orașul regilor daci. Ea fusese acolo într-o excursie cu elevii de liceu și mi-a vorbit despre aerul misterios simțit acolo, dar și despre hoția oamenilor...

Poate într-o zi voi vizita și eu capitala dacilor și poate voi simți atingerea lui Zamolxe...

Andi IEDERAN
Clasa a IX-a C

Dar eu ce folos am?

De câte ori nu am auzit această întrebare? Mie ce-mi iese, eu ce câștig am? De parcă am fi negustori de la naștere! Toți ne dorim ceva de preț, valoros, scump; dar ce este mai scump decât sufletul nostru și mântuirea lui? Prin trup suntem legați de pământ (lumea materială), prin suflet suntem în legătură cu Dumnezeu (lumea spirituală).

Sufletul se întoarce la Tatăl ceresc ca să trăiască în comuniune cu El și cu toți cei ce se vor mântui, dar pentru aceasta trebuie păstrat curat, sfințit pe tot parcursul vieții, după cum ne spune și Mântuitorul: Fiți, dar voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.

Un mod de a ne sfinți este și participarea la Sfânta Liturghie, slujbă întemeiată de Mântuitorul la Cina cea de taină. El ne spune că Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Iată o taină greu de înțeles de mintea noastră. Domnul împrumută chipul, glasul și mișcările preotului, El este Cel ce săvârșește marile prefaceri ale pâinii și ale vinului în trupul și sângele Mântuitorului, ca să-L avem văzut prin credință permanent, iar noi să ne împărțăm, adică să mâncăm Trupul și Sângele Lui.

Prin puterea Sfintei Liturghii cel rău este ținut departe de noi. Preotul se roagă în chip deosebit pentru cei de față și le face Jertfa Sfintei Liturghii mult mai folositoare. Prin ascultarea Sfintei Liturghii facem cel mai mare cult de închinare. Dăm cea mai mare cinste pomenirii lui Hristos unite cu Dumnezeuirea Lui. Cinstim Patimile Domnului și-i culegem roadele. Cinstim și bucurăm pe Maica Domnului, pe Îngeri, pe Sfinți, mai mult decât prin oricare altă rugăciune.

La Sfânta Liturghie primești într-un fel deosebit harul lui Dumnezeu, pentru că primești în ființa ta pe Hristos, puterea cea mare a creștinului, și astfel vei putea să lucrezi la mântuirea ta și a semenilor tăi. Domnul Hristos a știut că omul e neputincios și greșește des. De aceea ne-a lăsat Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, ca să ne întărim, să ne putem ridica, să ne mai curățim sufletul prin Sfânta Jertfă, căci prin Sfânta Jertfă a Liturghiei se ridică păcatele lumii și la cei vii, și la cei adormiți în Domnul.

Sfânta Liturghie este cel mai potrivit mijloc de a spori sufletește. Este un act suprem de credință care ne asigură o mare răsplată în veșnicie. O sfântă a avut o vedenie în timpul Sfintei Liturghii: după sfințirea Sfintelor Taine, L-a văzut pe Mântuitorul în Ușile Împărătești cu mâinile în chipul Crucii, binecuvântând poporul adunat acolo și zicând: Vă binecuvântez pe toți care credeți în Mine și ați luat parte la Jertfire.

Participarea la Sf. Liturghie ne pune în contact cu Duhul Sfânt, prin Sf. Cuminecătură și Anafură, cu harul divin prezent și sfințitor; este un mijloc de îndreptare, de nepătimire și dobândire a virtuților creștine, e putere de la Dumnezeu care curăță și îndulcește sufletul - și prin aceasta îl luminează, îl îmbunătățește și desăvârșește.

Nu există cuvinte să putem descrie pe deplin această mare taină. Să nu fim însă nepăsători la foloasele, la roadele acesteia pentru noi. Hainele trupului costă bani și banii se obțin prin muncă. Mijloacele prin care ne mântuim și desăvârșim sufletul nu ne costă nimic: nici credința, nici iubirea, nici rugăciunea, nici bunătatea, nici spovedania și nici Împărtășania nu ne costă nimic, doar dorință de mântuire trebuie să avem și dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii.

Împărtășiți-vă de Domnul prin Sf. Liturghie căci cuvântul lui Dumnezeu are putere curățitoare, sfințitoare. Chiar și aceia dintre creștini, care nu se împărtășesc la Sf. Liturghie, își sfințesc sufletele ascultând rugăciunile, citirile și cântările ei, care sunt sfințitoare atât prin puterea lor duhovnicească, cât și prin lucrările lor tainice, în care este cuprinsă și închipuită viața și lucrarea de mântuire a Domnului.

Prof. Vasile JUNCU

Din seria Olimpieni și olimpici,

partea a II-a,

(continuare timidă a părții I, din numărul octombrie 2010, anul III)

În urma unei invitații prin telefon, din partea inspectorului de specialitate, am participat și eu, în calitate de cetățean modest al orașului nostru și de profesor și mai modest, îndrumător al unei eleve premiate la faza națională a Olimpiadei de limbă și literatură română, la ședința festivă organizată de Primărie, cu ocazia Zilei Orașului. Ora de începere: 10,45. Eu, cuminte și punctuală sosesc la Primărie la 10,30 pentru a-mi întâlni eleva și pentru a ne ocupa locuri pentru a savura împreună momentele festive. Dar socoteala mea nu s-a potrivit cu cea din Primărie, fiindcă Sala mare a Primăriei era deja arhiplină.

Mi-am făcut, totuși, curaj și am pășit pragul Sălii când, o doamnă cu ochelari, trasă la patru ace m-a întrebat „Din partea cui ne onorați cu prezența?” (probabil nu mă încadram fără costum în marea de costume care se agita prin Sală). Răspunzându-i, am fost îndrumată înspre fundul Sălii, unde stăteau necostumații-profesori și elevii. (Vă dați seama că fața, dreapta și stânga Sălii erau ocupate de costumați și doamne mascate-machiato frumos și bine). Nici vorbă de loc pe vreun scaun, așa că m-am lipit de o ușă închisă și acolo am rămas meditănd la cât de mult greșesc stând într-un loc unde nu aș fi vrut să fiu, și mai mult, în picioare. Ca să mă încurajez îmi spuneam că dacă se întârzie mai mult decât se întâmplase deja (trebuia să înceapă festivitatea la 12, dar se făcuse 12, 15), îmi las ușa și ies.

Într-un final, intră primarul Bolojan, urmat de mai multe persoane importante, printre care – surpriză de proporții pentru mine – principele Radu și prințul Nicolae, din familia regală a României. Două discursuri am reținut: cel al profesorului Aurel Pop de la Cluj, care vorbea despre semnificația reală a iubirii de moșie și de importanța apartenenței noastre la o moșie, și discursul Majestății sale, principele Radu, care a vorbit neașteptat de frumos despre cât e de important să ai un oraș de care să aparții și pe care să îl sărbătorești. Am început atunci să nu mai regret că am rămas și m-am bucurat că în sfârșit am ascultat două discursuri de câte 15 minute fiecare și nu mi-a sărit gândul la altceva.

Această constatare este o dovadă a bunei calități a discursurilor, spre deosebire de celelalte care s-au mai auzit, dar pe care eu nu le-am putut urmări.

Toți invitații au spus ce aveau de spus, iar la sfârșit a urmat premiarea elevilor și a profesorilor – motivul prezenței mele acolo. Deși inițial s-a hotărât ca elevul premiat să fie însoțit la „decernarea” premiului de profesorul îndrumător, după câteva strigări (bineînțeles aleatoriu, nu conta materia sau premiul), s-a renunțat la profesor, așa că, după ce mi-am salutat eleva din priviri, m-am strecurat afară din marea de costume. Am verificat dacă am rămas aceeași după ce am inspirat același aer cu atâția oameni importanți și am revenit la viața mea de toate zilele.

Totuși, mi-a parvenit și mie, puțin mai târziu, un premiu – o hârtie înrămată – să vadă distincții invitați că și profesorii contează – și, uimire și cutremur – o butelcă ochi cu vin căruia i se face reclamă la T.V. Motivul hârtiei înramate l-am înțeles, dar butelca?

Poza de grup – cu elevii și primarul – lipsește anul acesta. După cum v-am spus, nu am stat până la sfârșitul întâlnirii să îi admir, însă cred că imaginea de mai jos e grăitoare pentru cele scrise mai sus.

Prof. Laura Octavia LUP

Doi frați, un singur liceu,
gânduri diferite...

GÂNDURI DE BOBOC

Cred că fiecare absolvent de clasa a IV-a își pune la un moment dat întrebarea ce să facă pe viitor, ce drum să aleagă? Dacă întrebarea și-o pune singur, răspunsul nu și-l poate da cu siguranță singur. Are nevoie de părinți și învățători, de cineva care-l cunoaște și-l poate îndruma.

Și eu am fost sfătuit și iată-mă deci elev într-a cincea, boboc veți zice voi (mie nu-mi place atât de mult termenul) la liceul Aurel Lazăr.

Mi-am urmat fratele (și el elev aici într-a XII a) sau am vrut să fiu și eu lăzărist ca voi, nu știu... Știu însă că m-am avîntat spre o culme într-un stol de păsări tinere, atrase mirific de soare. Știu că acea culme poartă numele liceului Aurel Lazăr și mai știu că vreau s-o cuceresc!

Se amestecă în sufletul meu teama (voi fi suficient de bun?), emoția (voi putea oare să urc culmea aceasta?), curiozitatea (cine-mi vor fi adversarii?), dar mai ales setea de cunoaștere (trebuie, pot și vreau să învăț!). Știu, urcușul nu va fi ușor, căci așa mic cum sunt am învățat deja că nimic nu e ușor în viață.

Voi zvâcni puternic din aripi, voi cădea adesea dar mă voi ridica din nou, voi lupta să ajung sus, sus pe culmea de pe care, târziu voi spune și eu ca fratele meu: „Sunt mândru că am fost și eu lăzărist!...”

Andrei ȘUTEU
Clasa a V-a

GÂNDURI DE ABSOLVENT

Castanii au înflorit galben peste noapte și timpul, nemilosul timp, închide neîndurător în scoica sa ultima toamnă din viața de elev. Când și unde s-au scurs anii atât de repede? A fost doar ieri parcă prima zi din viața de liceean și acum... iată-ne în ultimul an. Ne întoarcem cu sfială cu fața spre anii ce s-au scurs și-n colțul genelor ascundem o lacrimă fugară.

Unde te-ai pierdut copilărie cu inocența ta în priviri și semnele de întrebare în glas?

Unde alergi adolescență, tu cea care ai știut ca nimeni alta să îndeplinești în cununa-ți scânteii de vise și înfrângeri, șoapte nerostite și focuri arzânde?

E momentul să realizăm că ne apropiem de un capăt de drum, e momentul să realizăm că acum se contopește în noi un glas al durerii cu cel al revoltei – de ce atât de repede? –, un glas al dorinței de a trăi și a învinge – mai departe, pentru că putem!

Sunt însă momente grele în care parcă ai vrea să renunți la tot, pentru ca în clipa imediat următoare să simți că ai o forță incomensurabilă prin care poți trăi cu puterea și libertatea unei lumi întregi. Conștiința ni se luminează însă mai clar după ce unul câte unul dascălii noștri încearcă iar și iar „să ne trezească la viață”.

De aceea, la acest capăt de drum gândul nostru poposește la poarta celor care ne-au vegheat pașii în toți acești ani: învățători, profesori, părinți. Gânduri de mulțumire pentru tot ce au făcut pentru noi le așternem la picioare, dar îi mai rugăm încă ceva. Pentru puținul timp ce-a mai rămas fiți pentru noi, vă rugăm, ca și până acum de-altfel, raza de soare de la începutul zilei, vâsla care aduce la mal barca rătăcită ori țipătul pescărușului ce alungă din noi himerele nopții chemând în zburciumul lor dimineți fremătătoare și albe.

În fața noastră se deschid larg porțile viitorului cu mii și mii de posibilități, de perspective... Este greu să alegem între atâtea drumuri. Trebuie însă să ne găsim adevărata cale, locul nostru în societate, fără să uităm nici o clipă însă că ideile nobile cer sacrificii.

Castanii au înflorit galben peste noapte... Frunzele cad încet, ploaia rece ne sărută pe fruntea arsă de căldura clipelor trecute, iar soarele timid al toamnei ne anunță că o nouă primăvară ne așteaptă.

O FI PRIMĂVARA VIEȚII?

Vlad ȘUTEU
Clasa a XII-a A

Experiențe uni-forme și multi-forme

De câteva săptămâni mă întâlnesc cu niște oameni care nu sunt nici copii și nici adulți, nici buni, nici răi, și calzi, și reci, însă mereu entuziaști... de fapt nu știu cum sunt și asta mă pune în mare încurcătură. În fiecare zi apar în fața lor, iar această față a lor mi se arată într-o uni-formă din care răzbat priviri niciodată uni-forme. Sunt priviri care își caută chipul sau poate masca sub care/prin care să se arate. Însă nici unii dintre noi nu știm care e masca potrivită dezvăluirii și atunci nu știm nici cum să ne privim, nici cum să ne întâlnim. De aceea am folosit pretextul unei sărbători împrumutate, o sărbătoare a măștilor, o zi pe dos în care fiecare și-a abandonat forma, rolul și masca obișnuită pentru a se arăta celorlalți, grav sau jucăuș, printr-o mască din care să-i răzbată privirea. Chiar privirea lui. Chiar privirea ei.

Clasa s-a umplut de prințese, vrăjitoare, cerșetori, fantome, țigăncușe, drăcușori și, mai ales zombi. Au fost și motocicliști și suporteri. Acum totul era pe față, chiar nu știam cine sunt cei care mă înconjurau, nu știam cine cu cine se întâlnește, de aceea le vânam privirea ca să văd cât se potrivește cu noua mască. Unele priviri erau doar adecvate, altele erau serioase și grave, iar altele erau chiar fericite, dar toate erau autentice. La adăpostul uniformei, m-am plimbat printre ei și am auzit cam așa: *e atât de greu să porți masca asta!*

Spunea Darius devenit zombi, iar Bobi nemascat spunea cu un zâmbet inteligent și ușor trist: *astăzi sunt român*. Apoi, Adela s-a prezentat ca soția lui Dracula și a adăugat imediat: *Asta nu sunt eu!* Ziua ar fi putut continua tot așa, cu replici înțelepte, dar nu i-am mai spionat...

S-au așezat în bănci și am încercat să le vorbesc. M-am poticnit după prima propoziție pentru că în fața mea, față pe care o dezvăluim prin uniforma zilnic purtată de ei, erau povești întregi, încă netrăite, încă neimaginabile măcar, dar le vedeam promisiunea în priviri. Priviri chiar ale lor. Și atunci m-am gândit în două moduri: cu mască și fără mască. Cu masca elevei care tocmai eram: să ne bucurăm de puterea uniformei de a adăposti, de a ne pune într-o unică formă, de a ne ajuta să ne ascundem într-un rol și de a ne aduce în hora lucrurilor bune și frumoase sau să fim triști că ne ascunde forma originală pe care o credem adevărată? Fără mască, adică în rolul exersat al profesoarei: uni-forma sau forma unică din care elevii ni se dezvăluie nu este cumva și o pierdere a multi-formei prin transformarea tuturor în interlocutorul unic, cel anonim și comun, căruia îi vorbim și pe care îl manevrăm?

Îmi dau seama că gândul meu e o problemă, iar problema asta este, așa cum ar spune Andi, respectiv Fantoma Timpului, dintre cele care *mă fac să mă chircesc!*

Prof. Elvira GROZA

râzi, am spus!

Bancuri

Trei bețivi stăteau de vorbă la o masă:

- Când mă duc acasă îmi bat nevasta și copiii!

Al doilea bețiv:

- Eu când mă duc acasă îmi bat tot cartierul!

Al treilea bețiv:

- Eu când mă duc acasă bat pe la toate ușile!

*

- Domnule doctor, am avut un coșmar toată noaptea: se făcea că trăgeam de o ușă pe care scria ceva.

- Și ce scria?

- Împinge...

*

Doi medici psihiatri coboară scările. Unul se împiedică, cade și își rupe piciorul. Celălalt fuge repede la el și îl întreabă:

- Vrei să discutăm despre asta?

*

Merge un schelet la medic. Medicul:

- Acuma se vine?

*

Un polițist, examinând un geam spart:

- Este grav, este spart pe ambele părți...

*

O ambulanță gonește pe străzi și la o intersecție se răstoarnă și accidentează un pieton. Șoferul coboară imediat, ridică victima, o instalează pe targă și continuă drumul spre spital. La un moment dat, se întoarce zâmbind spre accidentat și îi spune:

*

- Ce noroc formidabil ați avut că treceam pe-aici! Tăticule, ție ți s-a îndeplinit vreo dorință din copilărie?

- Sigur că da! Toată lumea mă trăgea de păr și eu visam să fiu ... chel ...

*

- Iubito, ai fost alături de mine la prima gripă...

- Da, iubito, doar știi că te iubesc...

- Iubito, ai fost alături de mine la acel groaznic accident de mașină...

- Da, îngerăș, doar țin la tine atât de mult...

- Piscuțo, ai fost alături de mine când mi-au murit ambii părinți...

- Da, iubi...

- M-am gândit mai bine, îmi porți ghinion!

Un boxer renumit trebuie operat de apendicită. Din sala de operație iese supărat medicul anestezișt:

- Asa nu se mai poate! Eu încerc să îl anesteziez, număr până la 9 și el se ridică de fiecare dată în picioare...

*

Fiul de 6 ani îl întreabă pe taică-su:

- Tată, cum am apărut pe lume?

- Barza te-a adus, fiul meu.

- Tată, sunt atâtea femei frumoase în jur și tu umbli cu berze?

*

Profa:

- Mai puturosule, cum poți dormi la mine la oră!?

- Cu greu! Dar dac-ați vorbi în șoaptă...

*

Autobuzul pleacă din stație; după el aleargă o doamnă și strigă:

- Oameni buni, opriți, vă rog, autobuzul! Întârziți la lucru!

Pasagerii îl roagă pe șofer să oprească. Doamna se urcă și spune bucuroasă:

- Am reușit... Biletele la control!

*

Un tip intră într-un bar tot zgâriat pe față, pe mâini, pe picioare și cu hainele sfâșiiate. Văzându-l astfel, prietenii îl întreabă ce i s-a întâmplat.

- Tocmai am îngropat-o pe soacră-mea.

- Și ce legătură are asta cu zgârieturile tale?

- Nu vroia...

*

Vine un chinez la badea Gheorghe și-i spune:

- Eu știu kung fu și am venit să-ți fur oile!

Badea Gheorghe nimic. La fel și în următoarele două zile. În a patra zi:

- Eu știu kung fu și am venit să-ți fur oile.

Badea Gheorghe, enervat, ia toiagul și îl lovește pe chinez direct între picioare și zice:

- No, cum fu?

*

Un rus, un american și o blondă discută. Rusul spune:

- Noi am fost primii care am ajuns în spațiu!

Americanul:

- Noi am fost primii care am ajuns pe lună!

Blonda:

- Noi vom fi primele care vom ajunge pe Soare!

Rusul și americanul:

- Nu se poate ajunge pe Soare. Veți arde înainte de a ajunge acolo.

Blonda:

- Dar ce, crezi că suntem așa de proaste, ne vom duce noaptea...

Culese de Claudiu MICULA

clasa a XI- a A

Cristina Mureșan

clasa a IX a B

CURIOZITĂȚI

Știați că:

Pentru fiecare om de pe Terra exista circa 200 de milioane de insecte. Numai termita ne depășesc într-un raport de 10 la 1.

Pe suprafața unui corp uman trăiesc mai multe vietăți decât oameni pe întreaga planetă.

Un om uita, în medie, circa 80% din tot ceea ce a învățat într-o zi.

În prezent, pentru prima dată în istoria planetei, numărul persoanelor cu vârste de peste 60 de ani îl depășește pe cel al copiilor cu vârsta sub 5 ani.

Hawaii se apropie de Japonia cu aproximativ 10 centimetri în fiecare an.

Aproximativ 6.000 de fulgere lovesc Pamântul în fiecare minut.

Ochiul uman este capabil să diferențieze aproximativ 10 milioane de nuanțe.

Un neuron este mai mic decât punctul pus la sfârșitul unei propoziții.

Creșterea creierului se oprește în jurul vârstei de 15 ani.

În Brazilia trăiește singura specie de broască țestoasă ce latră și mușcă asemenea unui câine.

Un crocodil poate rezista circa 700 de zile fără hrană. Gâștele rezistă până la temperatura de -110 grade Celsius.

Ciocârlia este singura pasăre care cântă și în timpul zborului.

Balenele nu au cutie toracică și urechi. Ele „aud” cu pielea.

Caracatițele pot înota la adâncimi la care omul ar face o implozie într-o secundă.

Înima femeii bate mai repede decât cea a bărbatului.

Majoritatea bărbaților petrec 3.300 ore din viața pentru a se barbieri. Dacă nu ar fi barbierita, barba ar putea ajunge la 9 metri într-o viață de om.

O persoană rade în medie de circa 15 ori pe zi.

Cimpanzeii și cotofoanele sunt singurele animale care își pot recunoaște imaginea într-o oglindă.

Sudoku

	7		1		5	9	4	
		1		4	7			2
2	5				8	7		
	2	6	8	5				7
4				9	6	2	1	
		9	3				2	6
8			5	7		1		
	1	5	2		9		7	

Psihotest - Sunteți tolerant cu ceilalți?

- Dacă vi se face o farsă urâtă, cum reacționați?
 - Faceți haz de necaz.
 - Vă supărați.
- După dv., persoanele care sunt amabile o fac din interes?
 - Da.
 - Nu.
- Vă deranjează persoanele care se îmbuibă la petreceri?
 - Nu în mod deosebit.
 - Da, de altfel nu o să le mai invit
- Dacă un prieten care v-a fost prezentat în cadrul grupului din care faceți parte încearcă cu orice preț să fie „regele” întâlnirii, ce gândiți despre el?
 - Ce obraznic!
 - Sunteți mulțumit.
- O prietenă puțin cam plicticoasă vă roagă mereu să o însoțiți la medic, la cumpărături. Ce îi vei răspunde la a nu știu câta rugămintă asemănătoare?
 - Că, uneori, s-ar putea descurca și singură.
 - Nu sunteți liber(ă).
- La o serată între prieteni, o persoană de o anumită vârstă începe să pledeze pentru frumusețea timpurilor trecute, scoțând la iveală o serie de idealuri nostalgice pe care dv. le credeți demodate. Cum reacționați?
 - Îi spuneți că părerile sale sunt o ofensă pentru părerile democratice și pentru Constituție.
 - Nu ascultați și plecați mai repede decât v-ați propus să stați.
- Indirect aflați că prietenia dvs. pentru un coleg de sex opus provoacă gelozia iubitei (sau a iubitului). Cum reacționați?
 - Puțin îmi pasă.
 - O asemenea bănuială mă rănește.
- Dacă organizați un joc de societate de societate cu prietenii, ce preferați?
 - Să participe toată lumea.
 - Să participe numai cei care cunosc jocul.
- Ce părere aveți despre persoanele extravagante?
 - Că se expun ostentativ.
 - Că sunt deosebite de oamenii comuni.
- Ce părere aveți despre cineva care și-a pierdut locul de muncă?
 - În timp, aceasta se poate întâmpla tuturor.
 - Nu-și făcea probabil datoria.
- Frecvențați persoanele care nu au aceleași idei, cultură și stil de viață ca și dv.?
 - Rar.
 - Adesea.
- Considerați că sunt „minciuni” propunerile celor care vor să-i recupereze pe drogați?
 - Da.
 - Nu.
- Vi se întâmplă adesea să ridicați glasul pentru a vă susține punctul de vedere?
 - Da.
 - Nu.

14. Vă plac noutățile?

a) Da.

b) Nu.

15. Sunteți de acord că foarte mulți oameni nu-și fac munca?

a) Da.

b) Nu.

Calculare scor

Acordați-vă câte un punct pentru fiecare răspuns care corespunde tabelului:

1: a	5: b	9: b	13: a
2: b	6: b	10: a	14: a
3: a	7: a	11: b	15: b
4: b	8: a	12: b	

Interpretarea rezultatelor

De la 15 la 10 puncte. Sunteți dotat cu o mare flexibilitate mintală și detestați atitudinile rigide. De aceea respectați gândurile și comportamentele diferite de ale dvs., cu condiția ca ele să nu atenteze la libertatea dvs., situație în care vă vedeți nevoit să interveniți cu tact. Răbdarea dvs. este superioară celei medii. Probabil că această deschidere mintală se datorează unei solide culturi sau unor frecvente șederi în străinătate. Din nefericire, cei care nu vă cunosc bine iau adesea această toleranță ca o slăbiciune, de care caută să profite.

De la 9 la 5 puncte. Sunteți o persoană tolerantă, capabilă de a înțelege punctele de vedere diferite de ale dvs. Vă place să comparați ideile dv. cu ale altora. Chiar dacă discuțiile sunt foarte stimulative, încercați să nu fiți prea agresiv. Dar în fața ignoranței și a mitocăniei suplețea dvs. se diminuează, situație în care nu ezitați să spuneți adevărul celor care vă rănesc sau inoportunează.

De la 4 la 0 puncte. Sunteți de-a dreptul intransigent, aveți idei foarte precise pe care le apărați cu vigoare, chiar atunci când nu este necesar. Nu vă simțiți „prea bine” când discutați calm cu cineva care nu are aceeași părere ca dvs., vă ambalați ușor pentru lucruri fără importanță și începeți imediat să țipați. Oricare ar fi circumstanțele sau atmosfera, încercați, întotdeauna, să vă impuneți punctele de vedere și dacă nu reușiți plecați trântind ușa. Comportamentul dvs. rareori inspiră simpatie.

Culese de Vladko LASAK
clasa a XI-a A

ce se întâmplă

Un banchet...

Vă invităm, cu ocazia **Zilei Mondiale a Filosofiei**, să participați la evenimentul-simpozion (în sens antic) desfășurat în liceul nostru în data de **19 noiembrie 2012**.

Cum și, mai ales, ce înseamnă un „eveniment-simpozion (*în sens antic*)”?

În general, în culturile antice, ca de pildă la vechii greci, un banchet sau un simpozion reprezenta un eveniment la care participanții susțineau scurte discursuri tematice. În particular însă, noi vom încerca o revenire la sensul original al cuvântului simpozion și, deci, invităm cu această ocazie deosebită publicul lăzărist (atât elevi, cât și profesori) să susțină un **elogiu** sau, după gândul fiecăruia, un **anti-elogiu** la adresa... **filosofiei**.

Notăm că numărul maxim este de 18 discursuri. Detalii se pot găsi la dna. prof. Elvira Groza

Marius LeBondar
Clasa a XI-a B

Concursul "Avram Iancu - în conștiința neamului românesc"

Așa cum poate ați auzit niște zvonuri prin școală legate de concursul Avram Iancu, aș dori să vă prezint în câteva rânduri în ce constă acest eveniment.

O să încep prin a vă spune că ani de-a rândul la concursul respectiv, Liceul "Aurel Lazăr" a avut câte un echipaj ce a reprezentat atât gimnaziul, cât și liceul. Nu a existat an în care liceul nostru să nu ia un premiu, cât de mic ar fi el, deși nu am fost puși niciodată într-o postură jenantă, grație pregătirii pe care o aveau elevii noștri. Pe parcursul participării noastre la "Avram Iancu", profesorii care ne-au pregătit au dat dovadă de implicare maximă, studiind odată cu noi, stând cu noi peste program, renunțând la timpul lor liber, doar pentru ca noi, pasionații de nou și proaspăt să putem să reușim în ceea ce ne propunem, deoarece am văzut de atâtea ori până acuma, că atunci când un copil reușește să facă ce și-a propus, îi crește stima de sine, prinde aripi și e din ce în ce mai pasionat de ce se întâmplă în jurul lui, iar menirea profesorului în viața unui elev este, după părerea mea, aceea de a-l face să-și dorească mai mult, să atingă culmi nebănuite, să descopere scopul lui în viață. . . Și așa adolescenții din ziua de azi sunt dezorientați la maxim și nu prea știu ei ce vor de la viața lor. Ei bine, conștienți fiind de acest lucru, oamenii ce ne sunt în preajmă pentru a da un contur existenței noastre, profesorii mai exact, se gândesc mereu să aducă ceva nou pentru noi deoarece avem tendința de a ne pierde interesul foarte repede față de cultură și de aceea organizează o multitudine de concursuri, printre care se numără și acesta despre care vorbesc acum.

Astfel, de trei ani, faza pentru liceu a acestui concurs se ține la noi în școală, iar faza pentru gimnaziu se ține la Școala "Avram Iancu". Așa cum am menționat și mai sus, echipajele noastre, aflate sub coordonarea profesoarelor de istorie: Ghiurcuța Livia (pentru echipajul de la liceu) și Bulc Florina (pentru echipajul de la gimnaziu), au obținut premii remarcabile. De exemplu, anul trecut în cadrul acestui concurs, echipajul de la gimnaziu, format din elevii Tănase Georgiana, Groza Teodora și Tontea Natanael, a obținut locul I, iar echipajul de la liceu, format din elevii Hodișan Alexandru, Micula Claudiu și Hule Mădălina, a obținut locul al III-lea.

În ce constă acest concurs? Elevii învață mai multe detalii cu privire la viața lui Avram Iancu: biografia lui și greutățile cu care s-a confruntat în acea perioadă, urmând ca în ziua concursului elevii să răspundă în scris la câteva întrebări alese aleatoriu din bibliografia pe care organizatorii ne-o dau. Nu e chiar atât complicat și, dacă stăm bine să ne gândim, e o altă cale de a învăța anumite lucruri despre personalități ce au existat pe teritoriul țării noastre.

În acest an, elevii școlii noastre vor participa din nou: echipajul va fi format din elevii Tănase Georgiana, Ganea Bianca și Tontea Natanael. Sperăm că și de această dată vom avea succes și vom aduce un nou premiu liceului nostru.

Georgiana TĂNASE
Clasa a IX-a B

Consiliul Elevilor a împlinit 16 ani de activitate!

Cea mai recentă activitate desfășurată în cadrul Consiliului Școlar al Elevilor a fost sărbătorirea Zilei Consiliului. Se împlinesc 16 ani de când acesta a luat ființă, pe 4 octombrie 1996. Activitatea a constat în jocuri de socializare și team-building și în vizionarea unui film cu tematică de liceu, în sala festivă a liceului.

În acest an Consiliul Elevilor își propune păstrarea activităților desfășurate până acum, care s-au dovedit a fi un succes deplin, dar și aplicarea de proiecte și activități inovatoare, cu sprijinul tuturor elevilor din școală – cărora le mulțumim pentru implicarea de până acum și pe care îi invităm și pe această cale să se alătore consiliului nostru și/sau să ne sprijine în realizarea planurilor deja existente. Ca întotdeauna, suntem deschiși la orice sugestii și critici (constructive).

Următoarea activitate desfășurată în data de 2 noiembrie, a fost Balul Toamnei, care a devenit deja o tradiție în liceul nostru. Pe lângă vechile probe ale concursului, am adus o noutate: concurs de „Miss și Mister Balul Toamnei". Fiecare clasă de gimnaziu și-a desemnat două perechi care i-au reprezentat în cadrul concursului. Participanții au fost supuși unor probe care le-au testat atât imaginația și creativitatea, cât și spontaneitatea și istețimea.

JURNAL DE INTERNAT

*„Nimeni nu ne-a selectat
Destinul împreună ne-a adunat
Și noi împreună am format acest internat”.*

Nu știu câte articole despre internatul liceului nostru s-au mai scris până acum în „Lăzăriștii”, dar în calitate de „internată” lăzăristă convinsă, m-am gândit să reamintesc colegilor de existența celorlalți „interniști” de pe holurile liceului.

După cum reiese și din înțeleptele versuri ale unui coleg intern anonim, putem spune că soarta a făcut ca atâția indivizi atât de diferiți unul față de celălalt să se întâlnească aici, formând o familie unită și legând prietenii strănse.

Din dorința de a ne face remarcați, noi, internii, am organizat Balul Bobocilor Internatului, care a devenit deja o tradiție pentru noi. Balul de anul acesta a avut o temă mai specială și, am putea spune, ușor nonconformistă (aspect care caracterizează tot mai mult societatea din zilele noastre) și anume „Spitalul de nebuni”. Bobocii și-au demonstrat calitățile prin probele impuse de către colegii lor mai mari (proba de dans, cultură generală, dexteritate, imaginație și nu în ultimul rând calitățile gastronomice - pentru necunoscători, frișca mâncată în viteză). Publicul s-a delectat atât cu spectacolul bobocilor, cât și cu spectacolul desfășurat de cei mari care și-au demonstrat talentele muzicale și pe cele actoricești, realizând mai multe scenete amuzante, dintre care una s-a înscris în tematica balului.

Profesorii prezenți au fost impresionați în special de modul în care copiii au improvizat (de nevoie) anumite momente artistice; drept urmare ni s-a propus să organizăm în internat o nouă activitate: „Seara de improvizată”. În calitate de membră a comitetului de internat vă promit, domnilor profesori, că vom ține cont de propunerea dumneavoastră și vă vom invita să ne vedeți.

Acestea fiind spuse, vă promit un jurnal cât mai „la zi” despre activitățile desfășurate de elevii interni.

Adela - Flavia LAZĂR
clasa a XI-a A

Foaie de istorie

În intervalul 15-17 noiembrie 2012 la Liceul Teoretic Aurel Lazăr va avea loc o activitate realizată împreună cu grupul țintă de elevi: Herlaș Larisa, Balint Roxana, Vereș Alexandra, Paina Denisa, Roșan Bogdan..., coordonați de doamna profesoară Ghiurcuța Livia care face parte dintr-un proiect al U.B.B. Cluj și Institutul de istorie Cluj-Napoca, numit “Trecutul de lângă noi. Istorie orală a comunității locale”.

Cu această ocazie, echipa lăzăristă a dorit să își prezinte liceul în care învață de la fondarea sa în 1990, prin colectarea și selectarea de informații, precum și contactarea unor foști profesori și elevi care au avut un cuvânt de spus în această instituție de învățământ. Astfel, am dorit să completăm Monografia liceului apărută în 2005, cu noi informații preluate direct de la cei implicați în fondarea, evoluția și creșterea calității actului educațional la noi în liceu.

Toți participanții la proiect au lucrat împreună, ca o echipă adevărată, pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit, arătând încă o dată dacă mai era nevoie, ce înseamnă “spiritul lăzărist”.

Dar lăzăriștii nu doresc să se oprească aici. În perioada următoare și-au fixat un nou țel, acela de a scoate și o carte scrisă de ei prin care să facă știută publicului larg întreaga istorie a Liceului Teoretic “Aurel Lazăr”.

Roxana BALINT și Larisa HE|RLAȘ
clasa a XI - a C

Pași noi în performanța pugilistică națională și internațională

În luna aprilie am participat la Cupa României desfășurată în orașul Brăila unde cu un an în urmă cucerisem trofeul la categoria juniori. Anul acesta particip la tineret, este primul an de tineret unde condițiile sunt mult mai grele și pretențiile mult mai mari. În perioada 2-8 aprilie, la Brăila am boxat cu Sorin Gălățeanu de la Râmnicu-Vâlcea pe care l-am învins, iar în semi-finale am pierdut împotriva lui Mihai Adrian. Următoarea competiție importantă a fost la Câmpulung Muscel unde am ieșit vicecampion național la categoria 81 kg. În primul meci am câștigat împotriva lui Adrian Mantale de la Steaua Compet Ploiești, în al doilea meci am boxat împotriva campionului național care m-a bătut la Brăila, dar de data asta am câștigat detașat și am făcut un meci de senzație. În finală, emoțiile au fost mari și acest lucru m-a afectat pierzând împotriva lui Bălănescu Valentin de la Rapid București.

În perioada 15-20 septembrie a avut loc la Iași finala Campionatului Național de Seniori Under 22 unde am fost invitat să particip, chiar dacă diferența de la 16 la 22 de ani era una cam mare. În primul meci am boxat cu Eduard Leon de la Ring Box Târgu Mureș unde am câștigat, iar următorul meci l-am disputat împotriva lui Iosif Florian de la CSM Fălticeni. În semi-finală am pierdut împotriva lui Bălănescu Valentin de la Rapid București. Obiectivul meu era să mă clasez pe primele trei locuri din țară. La Iași m-am prezentat din păcate complet nerefăcut după o accidentare suferită la Campionatul Național de la Câmpulung Muscel.

